

בעודש"ת

שפע חיים

דברי תורה

מאת

ב"ק מרן אדמו"ר
הגה"ק זצוקללה"ה

דברי תורה

מאת

ב"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

פרשת שמיני תשפ"ה

גליון ב' אלפים קע"ז

שנה מ"א • גליון כ"ז

יוצא לאור ע"י

מכון הוצאה לאור "שפע חיים"

אגוד חסידי צאנז

רח' דברי חיים 5 • קרית צאנז נתניה

טלפון/פקס: 09-8820355

בארה"ב: 201-472-0556

תוכן הענינים

דברי תורה מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זצוקללה"ה

בעידן רעוא דרעוין ש"ק פרשת שמיני תשי"ב

- מספרים הקדושים, שקודם חטא אדם הראשון לא היה השכל מצומצם במוח ובלב דווקא, אלא היה מתפשט בכל אברי האדם.
- כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא, משום שהפה של הרב הצדיק מוציא מצד עצמו דיבורים גבוהים.
- משה רבינו אמר לאהרן הכהן, למא אתה בוש, לכך נבחרת, היינו שאתה במדריגה עליונה שיכול אתה להיות דבוק בעולם האצילות, ואף על פי כן גופך יעשה מעצמו הכל כהוגן בעולם העשיה.
- זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה', היינו שכאשר השי"ת יהא בעזרכם תוכלו לעשות המצוה בגשמיות וגם יחד להיות דבוק בה'.
- יש מי שמפתה עצמו על ביטול תורה ומצוות בטענות הכל וסרק, כשהוא מתעטף באיצטלא מזוייפת של חסידות.
- זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, בלי לשנות אפילו כקוצו של יו"ד וכחוט השערה, ורק אחרי זה יכול להיות וירא אליכם כבוד ה'.
- יסוד מוסד בחיי כל איש יהודי, שאם רואה שהמצוה שעשה גוררת אחריה עוד מצוה, סימן בידו שמצוותו ישרה בעיני ה'.
- אם לאחר הפסח רואה שפיו סח תמידין כסדרן בתורה, ידוע יידע שחג הפסח עבר עליו כדת וכדין.
- בכל קיום המצוות שהאדם מקיים כדת וכדין, הן צריכות להביא בו התעוררות ודביקות גדולה ולהרגיש בקרבו יותר קדושה.
- מספה"ק נועם אלימלך עה"כ והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו וגו', שכל מי שעובד עבודתו לשמים וכוונתו לטוב כל ימי השבוע בכל מה שעוסק או לומד, אז בהיר הוא בשחקים, ביום בא יום הששי נתלהב בקרבו אז הבהירות של יום השבת.
- ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, אם רצונכם לדעת אם מעשיכם היו כציווי השי"ת ועלו לפניו לרצון, סימן זה יהא בידכם אם תראו לאחר מכן אשר וירא אליכם כבוד ה'.

בשולחן הטהור ליל ש"ק פרשת שמיני תשכ"ג

- מי שיש לו שמירה דלעילא מן השמים, אי אפשר שיבוא לתוך פיו מאכל של איסור, כי אין מניחים אותו מן השמים שיבוא לידי חטא.

בשולחן הטהור ליל ש"ק פרשת שמיני תשכ"ג

- ויהי ביום השמיני, ויהי לשון צער, כי עדיין לא היה אז עולם התיקון והיתה האמונה רופפת.

לפרשת שמיני

- הגורם שעבודת ה' הולך לאדם בקושי הוא משום שטימא את נפשו בחטאים.
- הבא ליטהר מסייעין אותו וכשמתגבר על הקשיים הוא זוכה להרגיש טעם ומתיקות בקיום מצוות ה'.
- צדיקים הרגישו נועם רק בעבודת ה', ואילו בענייני גשמיות היו מואסים.
- מתחילה מקיימים מצוות מחמת ההכרח כי כך צוה ה', ואחר כך זוכים לקיים מתוך תשוקה ורצון.
- אחר החג שקיימנו הרבה מצוות ולא חל בנו שינוי לטובה מתחילים בתשובה מחדש וסופרים שבע שבתות.
- כח וגבורת הגוף מורה על שלימות וטהרת הנפש, ולכן חודש אייר שהוא זמן תשובה מסוגל לרפואה.

דברי תורה מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

כי למחיה שלחני אלקים לפניכם

- השלום והאחדות הוא כלי מחזיק ברכה, ומחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות.
- מלבד הברכה לזכות לשפע ולפרנסה מן השמים, צריכים עוד ברכה מיוחדת שתשרה הברכה בממון הזה.
- ממרן זי"ע, דלכן אומרים ברכת כהנים בלשון יחיד, כי רק בכח האחדות זוכים לברכה בממון.
- כשבני ישראל מאוחדים אין כח לעשו הרשע לטעון נגד הברכות, כי עשו הוא היפוך בחינת האחדות.
- על כן קראו השר של עשו ליעקב – ישראל, המורה על אחדות, כמו ספר תורה שנפסל אם חסר בו אות אחת.
- גלות מצרים נגרם על ידי מחלוקת, ולכן ביציאתם משם קבלו על עצמם להיות גומלי חסדים.
- בפסח שמקבלים על עצמנו להתנהג בשלום ואחווה, נידונים אז על הפרנסה.
- השבטים טענו שיוסף אינו יכול להיות המשביר, בזמן שהוא מביא את דיבתם רעה אל אביהם, אבל לבסוף הודו לו.
- מהבני יששכר בשם הרבי ר' בער זי"ע, דתיבת 'זאת' מורה על הנהגה בדרך הטבע ושלמעלה מדרך הטבע מכ"ב אתון דאורייתא.
- רק כשבני ישראל מאוחדים הם זוכים להיות למעלה מן המולות, ועל ידי כך זוכים לפרנסה גם למי שאינו במזל מעשיר.
- יציאת מצרים היתה באמצע חודש ניסן שאז מזל טלה בתוקפו, בזכות שהיו ישראל באחדות ולא היו ביניהם דלטורין.
- דברו אל בני ישראל, שידעו שהם בחינת יש שישים ריבוא אותיות לתורה, שמרמו לאחדות, ועל ידי זה תזכו זאת החיה אשר תאכלו, לשפע פרנסה, ונקט 'זאת', שמורה על ב' הנהגות.

קול רנה וישועה באהלי צדיקים

בהדרת קודש וברגשי כבוד משגרים אנו בזה בשם כל הקהל הקדוש
ברכות לראש משביר קדם עטרת ראשנו ותפארתנו

כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעון קדשו במזלא טבא וגדיא יאה
שמחת הולדת הנין חיים אליעזר ירוחם שיחי'
בן לנכדו הרה"ג מורינו יוסף שמואל דוד לייזער שליט"א
חתן בנו הגה"צ מורינו יחזקאל שרגא ברוך שליט"א
רב ואב"ד קרית צאנז נתניה

והברכה אחת היא לסבים הדגולים
הגאווה"צ רבי יצחק אריה ליבוש היילפרין שליט"א
גאב"ד ראדומישלא

הרה"ג רבי יעקב שאול לייזער שליט"א
דומו"צ דקהילתנו הק' באלעד
והרה"ג רבי מנחם מענדל טוביאס שליט"א
רב דקהילת דרכי שמואל ב"ב

בקול צהלה ורינה שפתינו תרננה שיהא רעוא מן קדם ה' אוהב צדיקים ית"ש
שיזכו לגדלו לתורה לחופה ולמעש"ט, לתפארת השושילתא דדהבא ובית אבוה"ק,
ואך קול ששון וקול שמחה ישמע לעד במעון הקודש, אכיה"ר

דברי תורה

מכ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק וצוקללה"ה

בעידן רעוא דרעוין ש"ק פרשת שמיני תשי"ב

עצמו אדם מניחו בזוית זו ומוצאו בזוית
אחרת, וכל כך למה, מפני כריעות
והשתחויות.

והנה מובא בספרים הקדושים (פלה
הרמון להרמ"ע מפאנו זי"ע; של"ה הק,
תולדות אדם, אות רכד, ועוד; ישמח משה, פרשת
ויקרא, ד"ה בהפטורה; שם פרשת עקב, עה"פ
ועתה ישראל באופן הרביעי; ועוד) שקודם
חטא אדם הראשון לא היה השכל
מצומצם במוח ובלב דווקא, אלא היה
מתפשט בכל אברי האדם, עיי"ש. ואכן
האבות הקדושים היה להם דעת בכל
האברים, כמו שפירש הרה"ק רבי מנחם
מענדל מרימנוב זי"ע (ראה ילקוט מנחם,
פרשת וירא; עטרת מנחם, אות מח) הכתוב
(בראשית כב, י) וישלח אברהם את ידו ויקח
את המאכלת לשחוט את בנו, שהיה
אברהם אבינו ע"ה מקדש ומטהר עצמו
עד שכל גופו נתקדש בקדושה עליונה
ונתעלה למדרגת אדם הראשון קודם
החטא, והיו כל אבריו מרגישים מצוות
ורצון השי"ת ומעצמם היו רצים לעשות
רצון קונם, ואבריו הם שהורו לו דרך ה'
לשמור מצוותיו וחוקיו, עיי"ש (וע"ע באגרא
דפרקא, אות רכב; אגרא דכלה, פרשת וירא, ד"ה
ויכן שם אברהם מזבח).

בתורה"ק (ויקרא ט, א-ז) ויהי ביום
השמיני קרא משה לאהרן
ולבניו ולזקני ישראל, ויאמר אל אהרן קח
לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעולה
תמימים והקרב לפני ה' וגו', ויאמר משה
זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם
כבוד ה', ויאמר משה אל אהרן קרב אל
המזבח ועשה את חטאתך ואת עולתך
וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן
העם וכפר בעדם כאשר צוה ה'.

ברש"י, קרב אל המזבח, שהיה אהרן
בוש וירא לגשת, אמר לו משה
למה אתה בוש, לכך נבחרת. וכבר עמדו
בוה להבין הענין שהיה אהרן בוש וירא
לגשת, ומה שהשיב לו משה לכך
נבחרת.

והנראה לומר, בהקדם ביאור הענין
שתלמיד חכם שתורתו
אומנותו פטור מן התפלה (שבת יא, א;
שו"ע אורח חיים סימן ק, ג), דהנה התלמיד
חכם מתוך היותו כל כך דבוק בתורה
אינו יכול לעשות בגופו את הכריעות
וההשתחויות וכן לפסוע ג' הפסיעות
לאחריו כפי שנפסק להלכה (שו"ע אורח
חיים סימן קנב, א), וכדמצינו ברבי עקיבא
(ברכות לא, א) כשהיה מתפלל בינו לבין

ומסופר על הגה"ק רבי שמעון סופר זי"ע אבד"ק קראקא, שפעם אחת בילדותו כתב על הגה"ק רבי נתן אדלר זי"ע את התואר 'מלאך ה' צבאות', וכשראה אביו הגה"ק בעל חתם סופר זי"ע מה שכתב, אמר לו, וכי את מורי ורבי תתאר בתואר 'מלאך' בלבד, הוא היה הרבה יותר ממלאך, עליו יש לקרוא (תהלים ח, ו) ותחסרהו מעט מאלקים (הובא בשער יוסף, על דרשות חת"ס, דף שעב ע"א).

וזה שנאמר (מלאכי ב, ז) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא, ועל פסוק זה אמר רב יוחנן (מועד קטן יז, א) אם דומה הרב למלאך ה' יבקשו תורה מפיו, ואם לאו אל יבקשו תורה מפיו. ויבואר דהנה לא אמר ותורה יבקשו ממנו, אלא 'מפיהו', משום שהפה של הרב הצדיק מוציא מצד עצמו דיבורים גבוהים, כאמור כי 'שפתי' כהן ישמרו דעת, והיינו שבכל אברי גופו הוא בבחינת מלאך.

וידוע מזקה"ק מוהרצ"א מדינוב בעל בני יששכר זי"ע שהיה מרבה לכתוב חידושי תורתו בכל עת מצוא כמעט ללא הרף, וגם בשעה שקיבל קהל שבא אליו עם קוויטלעך היה כותב, כשבדו האחת אחז את הקוויטל ובידו השניה אחז את קולמוסו, וזאת כי בידו היתה דעת מצד עצמו.

*

בזה יבואר מה שנאמר, קרב אל המזבח, שהיה אהרן בוש וירא לגשת, כי אהרן כהנא קדישא אמר לעצמו ברוב

ענוותנותו, ממה נפשך, אם אני איני דבוק בהשי"ת ועלי להקריב על המזבח כשאני אוזו בסכין השחיטה כאיש פשוט, וכל אופן השחיטה אעשה בבחינה פשוטה וגשמית, אזי אני בוש מלעשות כן, ואם אהיה מקושר ודבוק בהשי"ת בכל רמ"ח אברי ושמ"ה גידי, אזי ירא אני לגשת, כי אפשר שמרוב דביקות אעשה איזה פסול בהקרבה, שלא אשחוט הקרבן במקום שחיתתו או באופן אחר שאינו כהוגן.

ועל כך אמר לו משה, למה אתה בוש, לכך נבחרת, היינו שאתה במדריגה עליונה שיכול אתה להיות דבוק בעולם האצילות, ואף על פי כן גופך יעשה מעצמו הכל כהוגן בעולם העשיה.

וזה הכוונה במאמר משה, זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה', היינו שכאשר השי"ת יהא בעזרכם תוכלו לעשות המצוה בגשמיות וגם יחד להיות דבוק בה'. זה הדבר אשר צוה ה' תעשו כהוגן בעולם העשיה, ואף על פי כן וירא אליכם כבוד ה', שתהיו דבוקים בהשי"ת וכל כוונותיכם יהיו בעולם האצילות.

*

עוד נראה לומר באופן פשוט, דהנה יש מי שחושב שאם הוא יושב ולמוד עד שעה מאוחרת בלילה, אזי כבר יש לו היתר לקום בבוקר ממיטתו בשעה מאוחרת ולהתפלל מאוחר, וכן הוא בעוד עניני תורה ומצוות שיש מי שמפתה עצמו על ביטולם בטענות הבל

היא משיבת נפש. שכן אלף עניני חסידות וזהירויות אינם שקולים נגד חטא אחד של ביטול קריאת שמע בזמנה אפילו פעם אחת. אלא תחילה יש ללמוד היטב, לילך לישון ולשכב כיהודי כשר, להשכים קום ולעסוק בתורה, ולהתפלל כדת של תורה, וכן שיהיו כל דיבוריו ומחשבותיו בתורה, ורק אחר כך יכול לבוא ולעסוק צעד אחר צעד בעניני חסידות ולהשיג מדרגות גבוהות, שיהיה וירא אליכם כבוד ה'.

*

עוד ענין בא הכתוב כאן להורות, דהנה שנינו (אבות ד, ב) בן עזאי אומר, הוי רץ למצוה קלה כבחמורה ובורח מן העבירה, שמצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה, ששכר מצוה מצוה ושכר עבירה עבירה. דבר זה צריך להיות יסוד מוסד בחיי כל איש יהודי, שאם רואה הוא שהמצוה שעשה גוררת אחריה עוד מצוה, סימן בידו שמצוותו ישרה בעיני ה'.

ובגן בחג הפסח, אתוון 'פה סח' (שער הכוונות להאריז"ל, דרושי פסח, דרוש ג, ועוד), אם רואה שהוא נמשך שיהיה פיו סח תמידין כסדרן בתורה, ידוע יידע שחג הפסח עבר עליו כדת וכדין, והוא שמור לאורך השנה, כמו דאיתא מהאריז"ל (מובא בבאר היטב, אורח חיים סימן תמו סק"א; דבש לפי, מערכת ח אות יח; דרך פקודין, מצות עשה י חלק הדיבור; ועוד) שהנהרג ממשהו חמין בפסח מובטח לו שלא יחטא כל השנה.

וסרק, כשהוא מתעטף באיצטלא מזוייפת של חסידות. ולדאבון הלב אנו רואים את בלכול העולם בזה, שיש מי שמתעטף כביכול בלבוש חסידות בעוד הוא אינו מבין בספר לידע הדרך ילך בה והמעשה אשר יעשה, והוא חי בקלות ראש ומבטל הרבה מצוות, תוך שהוא מתרץ עצמו שהוא מתנהג בחסידות.

ידוע שהיו בדורות קדמונים כתות שונות שמעו לחשוב שבעיסוקם בחקירות אלוקות יזכו להשיג את החכמות הרוממות, אף בלי קיום התורה והמצוות כראוי, וסופם היה מר שירדו עד לדיוטא התחתונה. כך בכל דור ודור באים כוחות הסמרא אחרא בלבוש אחר, ובדורנו מלבישים זאת בעניני חסידות, ואינם לומדים ומניחים תפילין וכו' כהוגן.

מדבר זה פחד משה רעיא מהימנא, אשר העולם ימעה ויאמר שמי שמתנהג כביכול בפרישות כבר יש לו היתר לעבור על מצוות ה', לא להתפלל בזמן ועוד כיוצא בזה, ועל כן אמר, זה הדבר אשר צוה ה' תעשו, בלי לשנות אפילו כקוצו של יו"ד וכחוט השערה, ורק אחרי זה יכול להיות וירא אליכם כבוד ה', כי רק בכך יכול לבוא למדרגות עליונות, אבל ללא קיום התורה והמצוות כראוי וכנכון סימן הוא שדרכיו הם מסמרא אחרא.

ועל כך אמר דוד המלך ע"ה (תהלים יט, ה) תורת ה' תמימה משיבת נפש, כלומר רק כאשר תורת ה' תמימה אז

התפילה היא הסימן שהיתה תפלתו כהוגן, וכן הוא בלימוד התורה, אם היה לימודו כהוגן אזי נפשו חושקת להישאר ולעסוק בתלמודו.

ולך נא וראה מה בספה"ק נועם אלימלך (פרשת בשלח) על הכתוב (שמות טז, ה) והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום, וזה לשון קדשו: להיות שכל מי שעובד עבודתו לשמים וכוונתו לטוב כל ימי השבוע בכל מה שעוסק או לומד, אז בהיר הוא בשחקים, ביום בא יום הששי נתלהב בקרבו אז הבחירות של יום השבת, אף שלא עשה עדיין הכנת יום, רק המעשה של ימי החול ברכו וקדשו ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו להרגיש את יום השבת קודש מיד בהתקרבו ביום הששי בבוקר, ונמצא זה הדבר סימן טוב על ימי החול שהוא אם היו בקדושה ואם היתה עשייתו נוח לשמים ונוח לבריות, כשבא בוקר יום הששי מרגיש קדושת שבת טרם באו. והוה והיה ביום הששי והכינו, פירוש, כשהיה לכם ביום הששי הכנה דרבה אצליכם בפנימיות. את אשר יביאו, פירוש, קודם שתכינו צורכי השבת יהיה לכם הכנה עצמיות, זה הוא סימן. והיה משנה על אשר ילקטו יום יום, פירוש, שתדע נכון שכל ימי החול היו לכם משנה, פירוש תורה, פירוש עסקים מסתמא היה כתורה עצמה כיון שאתם במדרגה זו הקדושה, עכד"ק (וע"ע שפע חיים, מכתבי תורה, מכתב א; שפע חיים, דרשות חומש ורש"י תשל"ח, פרשת כי תשא, אות כג; פרשת אמור, אות י).

ממצוות החג צריך הוא לבעור כאש להבה בעסק התורה, וכדאמרו חז"ל (פסחים לו, א; קטו, ב) לחם עוני, לחם שעונין עליו דברים הרבה, ויורמו בזה שאחר אכילת המצה של מצוה עליו לענות דברים הרבה, ללמוד ולהתפלל כדת, ולדבר בדברי תורה תמידין כסדרן, להיות כמעין הנובע בפה סח בתורה, ואז יזכה שאחר כך מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה (עפ"י שיר השירים ח, ז). אבל אם ח"ו לאחר אכילת המצה אוחזתו עצלות ואין לו חשק ללמוד, סימן יהיה בידו שלא היתה אכילת המצה שלו כהוגן, וכן אכילת המרור ושתיית ארבע הכוסות, והיום טוב עבר עליו ללא מעשים ישרים ונכונים.

ובך הוא בכל קיום המצוות הרבות שהאדם מקיים כדת וכדין, אשר הן מביאים בו התעוררות ודביקות גדולה, והוא מרגיש בקרבו יותר קדושה, כמו שמבשרי אחזה א-לוה שאחר שאדם אוכל לשובע נפשו במאכלים טובים אז הוא מרגיש טוב יותר. וכגון שאם אדם התפלל כראוי וכנכון אזי אינו רוצה לעזוב את בית התפילה במהירות, כי קשה עליו פרידתו, והוא נשאר על מקומו לומר תהלים וללמוד משניות ועוד. כדשנינו (ברכות ל, ב) חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללין, כדי שיכוונו לכם לאביהם שבשמים, ובגמרא (שם לב, ב) המתפלל צריך שישעה שעה אחת קודם תפלתו, ושעה אחת אחר תפלתו עיי"ש. הוי אומר כי השהייה אחר

לדעת אם מעשיכם היו כציווי השי"ת ועלו לפניו לרצון, סימן זה יהא בידכם, אם תראו לאחר מכן אשר וירא אליכם כבוד ה', 'וירא' היינו ראייה שכלית - כמו רואה אני את דברי אדמון (כתובות קה, ב), והכוונה לראיית השכל (ראה במאמר ושמשי בפרשתן; בני יששכר, מאמרי חודש סיון, מאמר ה, אות יט; מאמרי חודש כסלו-טבת, מאמר ד, אות נו; מאמרי חודש אדר, מאמר ג, דרוש ב) - שאם תתבוננו ותיווכחו שגותרתם מקושרים הדק היטב במצוות ה', סימן הוא אשר אכן זה הדבר אשר צוה ה' תעשו. אבל אם ח"ו לא כן הם פני הדברים ואינכם מרגישים השתוקקות למצוות לאחר מכן, סימן שלא היה הדבר ממצוות ה'.

הרי לנו כי אדם שמרגיש כבר בבוקרו של יום הששי את קדושת שבת, ועוד יותר הוא מרגיש את קדושתה אחר הצהריים כאשר שבת מלכתא קרבה ובאה, אזי סימן הוא שימי החול שחלפו עליו היו בקדושה ועבד עבודתו לשמים בדרך הטוב והישר. אבל אם הוא ח"ו איש פורק עול, אזי את כל המעשים הנבזים והדברים השפלים הוא עושה ביום הששי, וזה סימן שהיה משוקץ ומתועב כל השבוע.

*

זה שאמר הכתוב, ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה', כלומר, אם רצונכם

בשולחן המהור ליל ש"ק פרישת שמיני תשכ"ג

יניחו מן השמים שיבוא לתוך פיו מאכל טמא.

ובאור החיים הקדוש (לעיל פסוק י) פירש הכתוב ושקץ יהיו לכם וגו', וז"ל, וטעם אומרו ושקץ בתוספות וא"ו, יתבאר על דרך אומרים בחולין (ה, ב) בהמתן של צדיקים אין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה על ידן, צדיקים עצמן לא כל שכן, וכתבו התוספות (שם) כי דוקא בענין איסור אכילה גנאי הוא לצדיקים שיבוא לתוך גופן דבר איסור, פירוש

בתורה"ק (ויקרא יא, יג) ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו שקץ הם וגו'.

נראה לבאר, דהנה כתבו בספרים הקדושים (עיין דרכי חיים וויטאל בשער המצוות, פרשת עקב) אשר מי שיש לו שמירה דלעילא מן השמים, אז אי אפשר שיבוא לתוך פיו מאכל של איסור, כי אין מניחים אותו מן השמים שיבוא לידי חטא. וזה שאמר הכתוב, ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו, בלשון נפעל, היינו שלא

ובזה אפשר לפרש הכתוב, ואת אלה
תשקצו מן העוף, דמשום שהוא
דבר משוקץ ודבר גנאי, משום הכי יהיה
לכם סייעתא דשמיא אשר לא יאכלו
אפילו בשוגג.

ואפילו בשוגג, וזה הוא שרמזו כאן
באומרו ושקץ יהיו לכם, פירוש לרבות
אפילו בשוגג שלא תתכוונו לאוכלם,
אף על פי כן ישקצו את הנפש וכו'
עיי"ש.

בשולחן המהור יום ש"ק פרשת שמיני תשכ"ג

ומשמש בכהונה גדולה, ואם לא יראו אז
ח"ו לא יאמינו ויאמרו מאליו נכנס,
ואותם זקני ישראל היו ראשי העם
והמנהיגים של עם ישראל.

מכך אנו רואים שעדיין לא היה אז
עולם התיקון, ולא היה על המשכן
הזה להתקיים לעולם אלא לזמן קצוב,
והכל מפני שבני ישראל עשו את העגל,
ואם לא היו עושים את העגל כבר היה
אז עולם התיקון לגמרי, כמובטח לעתיד
לבוא (זכריה יג, ב) ואת רוח המומאה
אעביר מן הארץ.

וזה שאמר הכתוב, ויהי ביום השמיני,
שהיה אז צער גדול שלא היה אז
עולם התיקון, והראיה לזה כי קרא משה
לאהרן ולבניו ולזקני ישראל, שיראו
שעל פי הדבור אהרן נכנס ומשמש
בכהונה גדולה, ומכך אנו רואים שלא
היה אז עדיין עולם התיקון שהרי אפילו
אצל זקני ישראל היתה האמונה רופפת.

בתורה"ק (ויקרא ט, א) ויהי ביום השמיני
קרא משה לאהרן ולבניו
ולזקני ישראל וגו'.

ברש"י, ולזקני ישראל, להשמיעים שעל
פי הדבור אהרן נכנס ומשמש
בכהונה גדולה, ולא יאמרו מאליו נכנס,
ע"כ.

וצריך ביאור אומרו 'ויהי' שאינו אלא
לשון צער (ראה מגילה י, ב; במדבר
רבה י, ה), איזה צער היה כאן, וכבר עמדו
בוה בספרים הקדושים וביארו לדרכם
בקודש (עיין אור החיים הק'; שפתי כהן; ועוד).

ונראה לומר דהנה ביום הקמת המשכן
היה צריך להיות רוח קדושה
וטהרה חופפת על כל ישראל, והיתה
האמונה צריכה להיות טבועה בכל
העולם שיאמינו שמשה רבינו אומר רק
מה שהקב"ה מצווהו, וכאן נצרך משה
לקרוא לזקני ישראל שיעמדו שם כדי
שיראו שעל פי הדבור אהרן נכנס

לפרשת שמיני

ולטובתכם (עיין רש"י, בראשית יב, א), אבל זאת רק כאשר תורתי אל תעזובו, דאו זוכים להשיג ולטעום נעימות נופת צוף אמריה דלטובתם קבלוה מאת ה'.

ועל זה נאמר (איכה ג, לט) מה יתאונן אדם חי גבר על חטאיו, רצ"ל מה יתאונן אדם ויבוא באמתלא על זה שבאמת עז רצונו להיות צדיק קרוי חי (עיין ברכות יח, ב) ושירגיש חיות בעבודת ה', אלא מה בידו לעשות שיש לו מניעות ועיכובים, כי הגורם לזה הוא גבר על חטאיו, דהוא בחטאיו גרם לו את הקשיים והעיכובים, ומשל למה הדבר דומה לאדם שהרעיל עצמו בסם המות, או מי שמשכר עצמו ברוכ יין, ואחר כך צועק ומתערעם על זה שראשו סחרחר ושרגליו אינם מעמידים אותו ועולמו חשך בעדו. כן הוא בדבר הזה, שהוא הולך בעצת יצרו אחרי התאוות המטמטמים את מוחו ולבו, ואחר כך קובל ומתאונן שאינו יכול לעבוד את השי"ת.

ועל כגון זה בת קול יוצאת מהר חורב ומכרות ואומרת, אוי להם לבריות מעלבונה של תורה (אבות ו, ב), דאין המכוון על הרשעים הפושעים שכופרים בתורת ה', אלא על אלו שעוסקים בתורה אולם אינם לומדים כיאות מתוך התעוררות והשתוקקות וחפץ לב.

ובמו כאשר בן יחיד שנחלה והוריו מבזבזים הון רב עבורו ומכינים לו

ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם כבוד ה'.

(ויקרא ט, ו)

יש לבאר מה שהוצרך לומר להם וירא אליכם כבוד ה'.

ובהקדם יש לבאר הכתוב (דברים ל, יא-יד) כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלות היא ממך ולא רחוקה היא וגו' כי קרוב אליך הדבר מאד בפך ובלבבך לעשותו, דבהשקפה ראשונה נראה דאין זה במציאות, שהרי כמה יגיעות אדם יגע עד שעולה בידו להגיע לנקודה קטנה של עבדות ה', ואלמלי היה הדבר עולה בניקל כל כך כי קרוב אליך הדבר מאד בפך ובלבבך לעשותו, בודאי היה כל אחד עושה רצון קונו באהבה, וכבר אמרו חז"ל (ברכות יז, א) רבון העולם גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך ומי מעכב שאור שבעסה ושעבוד מלכיות.

אלא דבאמת האלקים עשה את האדם ישר והכניס באדם נשמה קדושה שחושקת ונכספת לעבודתו ית"ש, וכמו שאומרים אלקי נשמה שנתת בי טהורה וכו' כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך וכו', דהנשמה כשלעצמה טהורה היא ורצונה להורות להלל ולשבח את בוראה, אלא שהאדם בחטאיו מטמא את נפשו, וממילא המצוה הזאת נפלות היא ורחוקה ממנו. וכן הכתוב אומר (משלי ה, ב) כי לקח טוב נתתי לכם, להנאתכם

מסייעין אותו (יזמא לה, ב), וכמאמר הכתוב (תהלים לד, ט) **מַעֲמֹו וּרְאוּ כִי טוֹב ה' / אִם רַק תַּמְעֲמֹו וּתְתַחֲלִי קֶצֶת**, כבר תראו אחר כך כי טוב ה'. ועל זה מבקשים (שיר השירים א, ד) **מִשְׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ**, בתחילה אתה תמשכני בחבלי עבותות, ואחר כך נרוצה מעצמנו, מאחר שנמסעם ונראה כי טוב ה'. **הַבִּיאוּנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו** ואחר כך כבר נגילה ונשמחה בך, שנשתוקק ונכסוף לעבודת השי"ת, וכל התאוות ודברים רעים יהיו מאוסים בעינינו, וכמו הצדיקים שנפשם מאסה בעיני גשמייות, וכגון הרה"ק מאפטא זי"ע שעבודתו בקודש היה לאכול הרבה, ואמר פעם, האמינו לי שבכל לעיסה אני מרגיש טעם מרה. וזקה"ק מצאנו זי"ע אמר פעם על עצמו, זה לי ארבעים שנה שאינני מרגיש טעם מאכל. וגם אני הכרתי צדיקים שלא הרגישו טעם במאכלים, דכאשר האדם מקדש ומטהר את עצמו ממילא נמאסים אצלו כל התאוות.

וַיְבֹאֲרֵה מֵאִמְרֵם ז"ל (עבודה זרה יט, א) בתחילה נקראת על שמו של הקב"ה ולבסוף נקראת על שמו, שנאמר בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה. היינו דמתחילה אינו מרגיש תענוג בלימודו ולומד רק מחמת שזו תורת ה', רצ"ל בהכרח ובהתאמצות כמו שאוכל מרור ומתענה ביום כיפור מחמת ציווי ה', אבל משלמד נעשית תורתו, היינו דהוא מרגיש בחוש כי הם חיינו ואורך ימינו, ואז אינו יכול להיפרד מן התורה ולהפסיק ממשנתו, ואינו

מאכלים ערבים ויקרים ביותר, וכשמגשים לו את הסעודה הוא דוחה אותה מפניו ומשליכה בפניהם, הרי צער ההורים גדול פי כמה, דלא די שאינו מכיר להם טובה על מרחתם ויגיעם, אלא עוד שופך קיתון על פניהם. ואלף פעמים ככה בדבר הזה שהבורא כל עולמים נתן לנו את תורתו היקרה מפז ופנינים ושהיא מתוקה מדבש ונופת צופים, ולא זו בלבד שאין אנו מרגשים נועם מתיקותה, אלא דמחמת עוונותינו עוד נחשב אצלו כסיגוף וכמשא כבד יכבד מאתנו.

*

עֲנִין זה רמזו בדברי נעים זמירות ישראל (תהלים קיט, ט) **בְּמָה יִזְכֶּה נַעַר אֶת אֲרָחוֹ**, רצ"ל במה ואיך יזכה וינצח (עין רע"ב ברכות א, ה) את ארחו הוא היצר הרע (עין סוכה נב, ב) שלא ילכד במכמורת רשת יצרו המתגבר עליו תמיד להפילו שחת, ואיזהו דרך ישרה שיבור לו ולא יגוף באבן רגלו ולא יכשל בקוצים ודרדרים, והיאך יגיע לידי כך שיהא קרוב אליך הדבר מאד בפך ובלבבך לעשותו. ואמר דהעצה לזה היא לשמור בדברך, שיתאמץ ויחזק את עצמו להתחיל על כל פנים להתפלל וללמוד ולשמור עצמו במחשבה דיבור ומעשה בסתר ובגלוי, ואז ה' יגמור בעדו לטובה.

וְעַל הָאָדָם לִידַע דְּמִיד כְּשִׁיתְחִיל להתגבר על יצרו ותאוותיו, כבר יעלה לו הכל בניקל, כי הבא לטהר

לִזֶּה נִצְטוּוּנוּ לְאַחַר הַפֶּסַח בַּמִּצּוֹת
סְפִירַת הָעוֹמֶר, דְּכֹאֲשֶׁר אֲנוּ
מִתְבּוֹנְנִים וְרוֹאִים שֶׁלֹּא נִקְלַט בְּנוֹ שׁוֹם
רֵיחַ קְדוּשָׁה מִמִּצְוֹת הַחֹג, חוֹזְרִים
וּמִתְחִילִים מִחֹדֶשׁ וּסּוּפְרִים שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת,
וּבְכָל יוֹם חוֹזְרִים בְּתִשּׁוּבָה עַל פָּנֵם אַחֵר
כְּגוֹן כַּעֵס, עֲקֻשָּׁנוֹת, הַתְּפָאוֹת, הָרָאוֹת
מַעֲשֵׂיו בְּפָנֵי בְּנֵי אָדָם וְשׁוֹעֹבֵד לְיוֹצְרוֹ
וְלִיצְרוֹ בְּגֵדֵר מֵאִמְרָם ז"ל (בְּרֻכּוֹת סא, א)
אוֹי לִי מִיּוֹצְרִי וְאוֹי לִי מִיִּצְרִי.

וְנֹאמַר (וְיִקְרָא כָּג, טו) שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת
תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה, הֵייוּ
בְּמִדְרִיגַת תְּמִים תְּהִיָּה עִם ה' אֶלְקִיךָ
(דְּבָרִים יח, יג), וּבִבְחִינַת כָּל עֲצֻמוֹתֵי
תִּאֲמִרְנָה ה' מִי כְמוֹךָ (תְּהִלִּים לה, י), עַל יְדֵי
שִׁיתְקֵן כָּל הַפְּגָמִים. וַיָּמִים אֵלֹהִים זֶמֶן
תִּשּׁוּבָה, וְאִין נוֹשְׂאִין בָּהֶם נָשִׁים (שׁו"ע
או"ח סימן תצג, א) כִּשֶּׁם שְׁנוּהָגִים שֶׁלֹּא
לַעֲשׂוֹת נִישׁוּאִין בְּעֶשְׂרֵת יְמֵי תִשּׁוּבָה (עֵיין
מִטָּה אֶפְרַיִם, סִימֵן תִּרְכ, ה), וּבְכָל יוֹם צְרִיכִים
לְחַזֵּר בְּתִשּׁוּבָה עַל מַדָּה אַחֶרֶת וּלְתַקֵּן
אוֹתָהּ, לִמְעַן לֹא נִבְּשׁ וְלֹא נִכְלָם בּוֹמֵן
קִבְּלַת הַתּוֹרָה. וְזֶהוּ זֶמֶן גְּדוֹל יוֹתֵר מִיָּמֵי
הַשּׁוֹבְבִי"ם, כִּי בִימֵים הַלָּלוּ אִפְשָׁר לְתַקֵּן
הַכֹּל עַד שִׁירְגִישׁוֹ נְעִימוֹת וּשְׂמִיחָה בְּקִיּוֹם
הַמִּצְוֹת.

וְאִתָּא בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים (חֲתָם סוּפֵר,
שַׁבַּת קָמֹ, ב, ד"ה כּוֹלְהוּ שְׁקִינִי; וְעֵיין
בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר, מֵאֲמָרֵי אֵייר, מֵאֲמָר א, אוֹת ג-ה; אוֹהֵב
יִשְׂרָאֵל, ר"ה אֵייר) אֵייר ר"ת אֵינִי י' רּוֹפְאֵיךָ,
דְּחוֹדֵשׁ זֶה מְסוּגָל לְרַפּוּאוֹת, וְהֵייוּ לְפִי
שְׂפָגְמֵי הַגּוֹף וּפְגָמֵי הַנֶּפֶשׁ תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה,
וּכְמוֹ שֶׁאֲמַר הַרֵ"ק הַרְבֵּי ר' בַּעַר זי"ע,
דְּנֶקֶב קָמֵן בְּרִיאָה מוֹרָה עַל חוֹר גְּדוֹל

יִכּוֹל לְהַחֲלִיף רַגַע אֶחָד שֶׁל לִימּוֹד
הַתּוֹרָה אֶף לֹא תִמּוֹרֵת אֶלֶף שָׁנֹת חַיִּי
עוֹלָם הַזֶּה.

*

עֵינִין זֶה יוֹרְמוֹ בְּכָתוּב בְּפִרְשָׁתָן, וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'
תַּעֲשׂוּ, רַצ"ל סִימֵן זֶה יִהְיֶה מְסוּר בִּידְכֶם
אִם אַתֶּם אֲכָן עוֹשִׂים זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה
ה' כִּרְאוֹי וּכְנִכּוֹן, בְּאֵם אַחֲרֵי זֶה וַיֵּרָא
אֲלֵיכֶם כְּבוֹד ה' וְתִשְׁגוּ טַעַם וְחִשְׁקוֹת
בְּקִיּוֹם הַמִּצְוָה, וְהִבֵּן.

אוֹ יֹאמֶר, זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' תַּעֲשׂוּ,
רַצ"ל דֹּאֵף שֶׁתְּחִילַת עֲשִׂיתְכֶם יִהְיֶה
מִתּוֹךְ הַכֶּרֶחַ וּבְלֵא רְצוֹן אֵלֶּא מַחֲמַת שֶׁכָּךְ
צִוָּה ה' לַעֲשׂוֹת, אִוְלָם אַחֵר כִּךְ יְקִיִּים
וַיֵּרָא אֲלֵיכֶם כְּבוֹד ה' וְתִשְׁגוּ חֲמִדָּה
וְחַיּוֹת בְּשִׁמְרֵת מִצְוֹת ה'.

*

בִּזְה יֵשׁ לָנוּ לְהִתְבּוֹן כַּעַת לְאַחֵר הַחֹג
הַקְּדוּשׁ פֶּסַח שָׁבוּ קִיָּמָנוּ כְּמָה
וּכְמָה מִצְוֹת קְדוּשׁוֹת וְאִכְלָנוּ מִצָּה ב'
פַּעֲמִים בְּכָל יוֹם, הֵלֵא כְּמָה קְדוּשָׁה
וּדְבִיקוֹת הִיָּה מֵהֶרָאוֹי שִׁכְנָם בְּלִבָּנוּ
וּשִׁיתְעוֹרֵר בְּנוֹ רְצוֹן וְתִשְׁקָה לְעִבּוּדַת ה',
וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הֶרְבִּים בּוֹשִׁים אֲנַחְנוּ לְהִרְיֵם
רֹאשׁ שֶׁלֹּא חָל בְּנוֹ שׁוֹם הַשְּׁתֵּנוֹת לְטוֹבָה.
וְאֶף אֲנִי אֵינִי מוֹצֵא בִּי שׁוֹם מַדָּה טוֹבָה
שֶׁסִּיגַלְתִּי לַעֲצָמִי בְּאֵלֹהֵי הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים,
וְאֶף שֶׁבִּדְקָתִי וּשְׂרַפְתִּי אֶת הַחֲמִץ עֲדִיין
הִנְנִי מֵלֵא חֲמִץ וְשֹׂאֹר, וְזֶהוּ סִימֵן שֶׁלֹּא
הֵייתִי בְּגֵדֵר לְשִׁמּוֹר כְּדִבְרִיךָ וְלֹא מִיָּהֲרָתִי
עֲצָמִי כְּדַבְעִי, וְאִין שׁוֹם תּוֹעֵלַת בְּכָל
תְּפִילוֹתִי וּמַעֲשֵׂי.

גם מבואר בזוהר הקדוש (פרשת תצוה, ח"ב קפג, ב) דהמצה היא מיכלא דאסוותא, לרפא את הגוף ואת הנשמה.

והעיקר להיות נזהר בימים אלו שיהיו שבע שבתות תמימות, רצ"ל שלא לבטל אף רגע מלימוד התורה הקדושה, וכדאיתא (עין שו"ת מראה יחזקאל, סימן קד) בשם הרה"ק הרבי ר' מענדלי מרימנוב זי"ע, שעל פי דרך אמת צריך ללמוד גמרא ותוספות בימים קדושים אלו.

ומתוך שפע חיים, רעוא דרעוין,
פרשת שמיני תשכ"א, מאמר ד'

בנשמה. וכן בספר אבני שוהם (פרשתו, אות ה) הביא דקבלה בדינו כל מי שאוכל שקצים או רמשים סופו דעתו מטורפת עליו עיי"ש.

ויבואר מאמרם ז"ל (שבת צב, א) אין השכינה שורה אלא על גבור וכו', וצריך ביאור דמה צורך יש בגבורה כדי שתשרה שכינה עליו. אלא דמזה שהוא גבור יש סימן שגם נפשו היא בשלימות ושהוא במדרגת גבורי כח עושי דברו. ולזה ימים אלו שהם ימי תשובה ואפשר לתקן בהם כל פגמי הנפש, ובהם משיגים דעת וקדושה, ממילא הם מסוגלים לרפואת הגוף, ולכן

יעמדו על הברכה ידידינו הנכבדים שהרימו תרומתם קודש להדפסת הגליון

הגאון רבי יהודה צבי גלנץ שליט"א

קרית צאנז נתניה - רב ביהמ"ד 'אמרי דבש'

לעילוי נשמת אביו החשוב

הגאון רבי אהרן דוד ב"ר משה אברהם ז"ל גלנץ

רב ואב"ד בית גמליאל

נלב"ע ביום ג' אייר תשנ"ז

תנצב"ה

*****

הרה"ח ר' יצחק אייזיק הלוי פשחצקי הי"ו

פתח תקוה

לעילוי נשמות אביו ואמו החשובים

הרה"ח ר' יהודה אריה הלוי ב"ר יצחק אייזיק הלוי ז"ל

נלב"ע ביום ג' אייר תשנ"ז

ומרת חנה לאה ע"ה ב"ר משה דוד הלוי ז"ל

נלב"ע ביום הפורים, י"ד אדר ב' תשע"ט

תנצב"ה

דברי תורה

מכ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א

בי למחיה שלחני אלקים לפניכם

באופן שישאר קיים בידם. מה שאין כן אם ח"ו אין מדת השלום בין ישראל, אזי אין להם כלי מחזיק ברכה ועלולים לאבד את השפע.

והיינו דמלבד הברכה לזכות לשפע ולפרנסה מן השמים, צריכים עוד ברכה מיוחדת שתשרה הברכה בממון הזה, ובשביל זה צריכים 'כלי מחזיק ברכה' כדי שיהא דבר המתקיים. ואפשר לראות בחוש, שישנם אנשים שאוספים וצוברים ממון עד אין שיעור, ועם כל זה אינם שמחים בחלקם ומרגישים תמיד שחסר להם, וככל שמרויחים יותר מדמים שמתפרנסים בדחקות, ובכל פעם מרגישים שאין להם כדי מחייתם, וזאת מכיון שלא נכנסה ברכה בממונם. ולעומת זה ישנם בני אדם שאינם מרויחים כמותם ועם כל זה תמיד הם שמחים בחלקם ולא חסר להם כלום, וזאת כי נכנס ברכה במעשה ידיהם.

ובכבר הביא השל"ה הקדוש (מסכת יומא, דרך חיים תוכחת מוסר, אות קצו; ועין אור הישר עמוד העבודה, סימן יב, אות ח),

בתורה"ק (ויקרא יא, א-ב) וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר אליהם, דברו אל בני ישראל לאמר זאת החיה אשר תאכלו וגו'. וברש"י כבר ביאר כפילות לשונות הדיבור והאמירה.

איתא במדרש (ילקוט, פרשת, רמז תקלח; ועין ויקרא רבה יג, ב), זאת החיה אשר תאכלו, רבי שמעון בן יוחאי פתח, עמד וימודד ארץ (חבקוק ג, ו), מרד הקב"ה את כל האומות ולא מצא אומה שהיא ראויה לקבל את התורה אלא ישראל. ולכאורה תמוה השייכות של דרש זה להכא, וכבר עמד בזה זקה"ק זי"ע בישמח משה (פרשת, ד"ה בילקוט שמעוני), וביאר לדרכו באריכות עיי"ש.

מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות

יש לומר בהקדם מאמרם ז"ל (עוקצין ג, יב) לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, והיינו שהשלום והאחדות בין בני ישראל, הוא הכלי המחזיק לכל הברכות וההשפעות טובות, שעל ידו יכולים לזכות לשפע מן השמים

זה בא הכתוב להוסיף, דאם יוכלו לברך את כל ישראל בלשון יחיד, אזי יקויים וישמרך, רצ"ל שיהא לאדם שמירה על ממונו ולא תאבד ממנו, כי תשרה בו ברכה מן השמים. ואילו מי שאינו מאחד עצמו עם הכלל, הריהו דומה לאדם שיש לו שק מחורר ומנוקב, אשר גם אם מכניסים לו תבואה הרי כאשר הוא נפנה והולך הוא מאבדם עד שנשאר ריקם מכל.

ובאשר מתנהגים באחדות באהבה ואחווה, זוכים גם לקיום המשך הכתוב (במדבר שם, כז) ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם, שהקב"ה שורה בינותם, מה שאין כן כשיש פירוד ח"ו, וכמו שכתב רש"י (דברים לג, ה) בהתאספם יחד באגודה אחת ושלוש ביניהם הוא מלכם ולא כשיש מחלוקת ביניהם. וכן פרשו צדיקים (עיין עירין קדישין להרה"ק מרוזין זי"ע, פרשת קדושים, ד"ה ואהבה לרעך) הפסוק (ויקרא יט, יח) ואהבת לרעך כמוך אני ה', שכאשר יש אהבה בין בני ישראל, אזי אני ה' גם שוכן ביניהם באהבה. וכן המליצו (ראה ספר אהל נפתלי, אות שפט) ששני יוד"ן זה לצד זה הרי זהו שם ה', והיינו שעל ידי אחדות בין ישראל משפיעים שיהיה גם התחברות בין ישראל לאביהם שבשמים. ומה נורא הדבר דאיתא במדרש (בראשית רבה לג, ו), גדול השלום שאפילו ישראל עובדים עבודת כוכבים ושלוש ביניהם אמר המקום כביכול איני יכול לשלוט בהן כיון ששלום ביניהם שנאמר (הושע ד, יז) חבור עצבים אפרים הנח לו.

והביאו החיד"א בספרו עבודת הקודש (ציפורן שמיר ג, יב) זי"ל, מצאתי כתוב אלו שבע דחיות שמנו חז"ל וכו' מחלוקת אחת דוחה מאד פרנסות, עכ"ל. ולכן יתכן להיות שאדם מסויים ירויח פי כמה מחברו, אולם באם אין בו מדת השלום אין לו הכלי מחזיק ברכה ולכן מרגיש תמיד שחסר לו.

בכח השלום שורה הברכה בממון

על דרך זה ביאר כ"ק אאדמו"ר זי"ע הפסוק (במדבר ו, כג-כד) כה תברכו את בני ישראל אמור להם יברכך ה' וישמרך וגו', דלכאורה צריך ביאור שהתחיל אמור להם בלשון רבים וסיים יברכך בלשון יחיד. אלא רמז יש כאן דהדרך להמשיך ברכה לישראל באופן שיהא קביעי וקיימי, היא על ידי שיהיו באחדות, כאיש אחד בלב אחד ובאגודה אחת חברים כל ישראל, דאז יש להם את הכלי שמחזיק הברכה. ולכן אמר הכתוב, כה תברכו את בני ישראל אמור להם, שתאמרו לבני ישראל דאם רצונם שתחול הברכה עליהם, צריכים הם להתאחד ביניהם באחדות גמורה עד שיוכלו לברך את כולם כאחד בלשון יחיד יברכך ה' וישמרך, דרק אז תהיה הברכה דבר המתקיים, עכדה"ק (ועיין גועם מגדים, פרשת נשא, ד"ה כה תברכו).

ויש להוסיף עוד רמז בלשון הכתוב יברכך ה' וישמרך, שדרשו חז"ל (במדבר רבה יא, ה) יברכך ה' בממון, ועל

כשיש אחדות בין ישראל מודה עשו על הברכות שלקח יעקב

בזה יבואר הא דאיתא במדרש (תנא דבי אליהו זוטא, פרק יט) שיעקב ועשו נחלקו בנחלת שני עולמות, עשו נטל עולם הזה ויעקב נטל עולם הבא, אשר כבר עמדו בזה דאם כן היאך מותר לנו ליהנות מעולם הזה שהוא חלקו של עשו. ויש לומר דאכן כשיש לאדם מישראל שפע בעולם הזה והוא מתפרנס בעין יפה, מיד בא שרו של עשו ומבקש לקטרג עליו שלא יהיה לו מתענוגי עולם הזה, כי הרי נחלקו בנחלת שני עולמות ועולם הזה שייך לו.

אמנם זהו רק כשהאדם אינו מאוחד עם הכלל, דאז יש מקום לשר של עשו לעורר דינים ולקטרג דלאו כל אדם זוכה לשני עולמות, אבל כשהוא מאוחד עם כל ישראל כאיש אחד בלב אחד, אזי אין שרו של עשו יכול לקטרג עליו כי אין לו שום שייכות עמו, שכן עשו הוא היפוך האחדות כדאיתא במדרש (ויק"ר ד, ו), בעשו כתיב ביה שש נפשות וכתוב בו נפשות הרבה דכתיב (בראשית לו, ו) ויקח עשו את נשיו ואת בניו ואת בנותיו ואת כל נפשות ביתו, וביעקב שבעים נפש וכתוב ביה נפש אחת, דכתיב (שמות א, ה) ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב וגו', אלא עשו שהוא עובד לאלהות הרבה כתיב ביה נפשות הרבה.

על דרך זה יבואר הענין שנאבק שרו של עשו עם יעקב אבינו, כי עשו כעם

והתרעם על שיעקב אבינו לקח את הברכות מיצחק אביהם בעוד שעולם הזה אינו שייך לו. אמנם כאשר וירא כי לא יכול לו (בראשית לב, כו), הבין שזהו מחמת שבני יעקב הם באחדות, וכדברי המדרש הנ"ל שהיו שבעים נפש וכתוב ביה נפש אחת, ולכן בהכרח הודה לו על הברכות, והוסיף ואמר (שם, כט) לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל, כי השם ישראל נומריקון י"ש ש'ישים ר'בוא א'ותיות ל'תורה (מגלה עמוקות, פרשת ואתחנן, אופן קפו), וספר תורה שחסר בה אות אחת נפסלת לגמרי, ולכן מורה שם זה על שלימות ואחדות בישראל, שהם כאיש אחד בלב אחד, ובכח זה הם זוכים לכל הברכות.

ויבואר הכתוב (בראשית כח, כ) וידר יעקב נדר לאמר אם יהיה אלקים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש. ולכאורה איך ביקש זאת, והלא החלק של עולם הזה הוא ברשותו של עשו. לזה אמר, ושכתי בשלום, דעל ידי אחדות ושלום ורעות יכולים לזכות גם לחלק בעולם הזה, ואז גם ויהי ה' לי לאלקים, שתשרה השכינה במעשה ידינו להיות כלי מחזיק ברכה.

יוסף הוא המשיביר כיון שלא היה בעל מחלוקת

לבן מצינו (תנא דבי אליהו רבה, פרק כג) דכשיצאו ישראל ממצרים כרתו ברית להיות גומלי חסדים זה עם זה, כי

אמרו חז"ל (שבת י, ב) לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים, שבשביל משקל שני סלעים מילת שנתן יעקב ליוסף יותר משאר בניו נתקנאו בו אחיו ונתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים. והיינו דבמעשה זה שהוסיף יעקב שני סלעים מילת ליוסף יותר משאר אחיו, נתעורר קנאה ושנאה ביניהם עד שמכרו אותו למצרים וכך נתגלגל הדבר וירדו אבותינו לשם. ובוודאי יש בזה סודות עמוקים ונעלמים, אבל בדרך מוסר על פי פשטות יש לנו ללמוד שאילו היה ביניהם אהבה ואחדות לא היו יורדים למצרים.

ובאשר יצאו ממצרים החלו להתבונן מה היה חרי האף הגדול הזה של גלות מצרים, וראו שהכל נגרם מקנאה ושנאה והעדר אהבה ואחווה, ולכן מיד קבלו על עצמם לתקן זאת ולהיות גומלי חסדים זה עם זה. ומטעם זה בחג הפסח זמן חירותנו ממצרים נידונין על התבואה (ראש השנה מז, א), דכיון שמתחזקים או באהבה ואחדות לכן מתעורר שפע פרנסה בכלי מחזיק ברכה להיות נידונין על התבואה מתוך שפע והרחבה.

ויורמו בכתוב (בראשית לו, ח) ויוסיפו עוד שנאו אותו על חלומותיו ועל דבריו, אשר כבר עמדו לבאר כפל הלשון על חלומותיו ועל דבריו, כי הנה יוסף סיפר להם על שחלם והנה קמה אלומתי וגם נצבה והנה תסובנה אלומותיכם ותשתחוין לאלומתי (שם, ז), ורמז בזה יוסף על מה שלבסוף נתקיים שאחיו ירדו למצרים לשבוע להם אוכל

אצלו, כי כל השפע של התבואה יהא נשפע על ידו, ובכך יתקיים דבר החלום והנה תסובנה אלומותיכם ותשתחוין לאלומתי. אולם השבטים מענו כנגדו, דאי אפשר שיתקיים החלום וששפע הפרנסה יושפע על ידו, כי הלא הוא בעל מחלוקת ומביא דבתם רעה אל אביהם ומוציא עליהם לעו, ולכן אינו כלי מחזיק ברכה. וזהו ויוסיפו עוד שנאו אותו על חלומותיו אשר חלם, שהוא יהא המשביר להשפיע להם פרנסה, כאשר על דבריו, רצ"ל שמביא את דבתם רעה אל אביהם, והלא מחלוקת אחת דוחה מאה פרנסות והיאך יהא הוא המשביר ומקור הברכה.

לבן כאשר נתגלה יוסף אל אחיו השבטים אמר להם (בראשית מז, ה) ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה כי למחיה שלחני לפניכם. וכונתו היתה להוכיח שאין לו ח"ו שום מינה על אחיו שמכרוהו, אדרבה אלקים חשבה לטובה ובוודאי מה' יצא הדבר, וראויה לדבר שאיני מופרד ומחזיק במחלוקת הוא כי למחיה שלחני לפניכם, שעל ידי נתינתו להשפיע שפע פרנסה ולהחיות אתכם ולשום לכם שארית בארץ, ובהכרח שהנני איש שלום וכלי מחזיק ברכה. וכשראו זאת אחיו היו בוכים ובושים ממנו על שחשדו בו שהוא בעל מחלוקת, כי כעת נתגלה להם צדקתו של יוסף שלא היה לו ח"ו שום פירוד ושנאה על אחיו, ואף לאחר שעבר את כל הנסיגות והיסורים שלא בדרך הטבע, לא הררה נגד אחיו לשנאו אותם ח"ו.

כשבני ישראל מאוחדים הם זוכים לפרנסה שלא על פי המזלות

עוד יש לומר, בהקדם מה שהביא זקרה"ק מוהרצ"א זי"ע בבני יששכר

(מאמרי ראש חודש, מאמר א, אות ד; מאמרי ניסן, מאמר ד, על דרך הדרוש) על הפסוק (במדבר כה, יד) זאת עולת חודש בחדשו, בשם הרה"ק הרבי ר' בער זי"ע המגיד ממעזריטש, ותוד"ק הוא שישנם שתי דרכים בהנהגת העולם, יש הנהגה טבעית שעל פיה נקבע סדרי העולם על פי מערכות שמים וארץ ומהלך הכוכבים והמזלות, וכל ההשפעות ועניני העולם מתנהלים על פיהם באופן טבעי. אבל מאידך ישנה הנהגת התורה שהיא למעלה מדרך הטבע, ואין להנהגתה שום קשר ושייכות לדרכי הטבע כלל וכלל, על דרך דאיתא בזהר הקדוש (פרשת תרומה, ח"ב דף קסא, א) זכאין אינון כל אינון דמשתדלי באורייתא בגין דכד ברא קוב"ה עלמא אסתכל בה באורייתא וברא עלמא. והיינו דמיד בראשית הבריאה נקבע עוד הנהגה לכל הענינים על פי התורה שהיא למעלה מן הטבע, ועל ידה אפשר להמשיך שפע ברכה עליונה מעל לדרכי הטבע.

וב' הנהגות הללו רמוזים בתיבת 'זאת', האות ז' רומז על הנהגת הטבע שהוא על ידי ז' כוכבי הלכת וגלגלי המזלות שכל הטבע נשלט על ידיהם, והאותיות א"ת שהם כלליות כ"ב אתוון דאורייתא רמוזים על הנהגת התורה

שהיא מעל דרך הטבע. ונרמז בפסוק זאת עולת חודש בחדשו, דאף שקביעות החודש שייך להנהגת הטבע וסדר המזלות והגלגלים, מכל מקום צריכים לידע שיש גם הנהגה על פי תורה, עיי"ש דבה"ק.

לבן מצינו בחז"ל (בראשית רבה מד, יב) שהוציאו הקב"ה לאברהם אבינו למעלה מן המזלות, והוא כעין מה שאמרו חז"ל בגמרא (שבת קנו, א) שאמר לו הקב"ה צא מאצמגנינות שלך אין מול לישראל וכו', כי בני ישראל יכולים לזכות להנהגה על פי תורה למעלה מדרך הטבע, ואז אין להם שייכות לסדר המזלות. והקב"ה הראה אז לאברהם אבינו שכן יהיה אצל זרעו אחריו עד סוף כל הדורות.

אמנם כל זה אמור רק במי שמאוחד עם כלל ישראל, שאז הוא בגדר אין מול לישראל, אבל מי שמרבה בשנאה ונפרד מן הכלל ואין לו שייכות והתדבקות בתוך כלל ישראל, אזי הוא נכנע תחת דרך הטבע והמזלות ויש לו מול. ואולי מה שנחלקו התנאים (שבת, שם) אי יש מול לישראל או אין מול לישראל, הרי אלו ואלו דברי אלקים חיים, והדבר תלוי אם האדם הוא באחדות עם כלליות ישראל או לא.

ויבואר עוד הכתוב, כה תברכו את בני ישראל וגו', ולכאורה איך אפשר לברך את כלליות בני אדם, והלא ישנם כאלו שאינם תחת מול של עשירות ופרנסה. לזה אמר יברכך בלשון יחיד

כל. ובני ישראל זכו לכך בזכות שהיתה ביניהם מדת האחדות, שלא דברו לשון הרע ודלמוריא (ויקרא רבה לב, ה), דזה גרם להם לזכות שלא יהיה מזל לישראל, כי היו כולם בכלליות אחת כולם כאחד ודין גרמא שלמזלות לא היו שליטה עליהם ובכך היו יכולים לצאת משם.

וְיִזְרְמוּ בַּכְּתוּב (שמות יב, ב-ג), החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה, דברו אל כל עדת ישראל לאמר וגו'. כי כאמור חודש ניסן הוא ראש המזלות, ואמר הכתוב, החודש הזה לכם ראש חדשים, שענין המזלות נתון לכם, וכל הילוך הכוכבים והזמנים מסור לחכמי התורה מישראל שיהיו המזלות כנועים תחתיהם. ובכת זה ראשון הוא לכם, על דרך שדרשו חז"ל (סוכה מ, א) לכם לכל צרכיכם, שתזכו לפרנסה ושפע ממקור עילאה, גם למי שאינו תחת מזל מעשיר. והעצה לזכות לזה הוא על ידי דברו אל כל עדת בני ישראל, כולם כאחד, שתשרה ביניהם אהבה ואחוה, דעל ידי זה יהיה לכם כלי מחזיק ברכה להרויק לכם השפעות וברכות עד בלי די, למעלה מדרך הטבע.

בכת האחדות זוכים לפרנסה ולתורה

זהו הרמז בכתוב, וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר אליהם, שיאמרו להם, דברו אל בני ישראל דייקא, וכאמור שהשם ישראל נוטריקון י'ש ש'שים ר'בוא א'ותיות ל'תורה, וזה מורה

כנ"ל, שכאשר יחזיקו עצמם באחדות ויתדבקו כאיש אחד בלב אחד, יתעורר בחינת אין מזל לישראל, ואז יוכלו להמשיך ממקור ושורש הברכות גם על מי שעל פי המזל והטבע נברא במזל של עניות.

בזכות האחדות בין ישראל במצרים זכו להכניע המזלות

יְדוּעַ מספרים הקדושים (עיין עקידה, שער לח ושער מגן; אברבנאל, דברים ד, טו; אלשיך, פרשת בא, ד"ה ויאמר ה') שקליפת מצרים היתה כניעה ועבודה למזלות, מתוך אמונה שהכל תלוי בהם, ולכן היו עובדים למלה (וזה"ק, פרשת פנחס, ח"ג דף רנא, ב; מור, אורח חיים, סימן תל) שהוא ראש המזלות (וזה"ק שם, דף רנא, א). והקב"ה צוה על בני ישראל לקחת שם שהוא אליל המצריים ולשחוט אותו בחודש ניסן שהוא מזל מלה, ובמ"ו לחודש דייקא שאז המזל בתוקפו (עיין צרור המור, פרשת בא, ד"ה ואמר ראש חדשים), וזאת בכדי להכניע את קליפת מצרים עד עפר, בראותם שהקב"ה מושל בעליונים ובתחתונים ושהוא מנהיג את בני אהוביו בהנהגה למעלה מן המזל (ועיין בני יששכר, מאמרי ניסן, מאמר ד, על דרך הרמז).

וְזֹאת כי לפי המזל לא היו בני ישראל יכולים לצאת ממצרים אשר אין עבד יכול לברוח משם (מכילתא, פרשת יתרו, אות א; רש"י, שמות יח, ט), אלא שהקב"ה הכניע אז את המזלות לעיני

דף ק, א), ורק בני ישראל קבלו את התורה כי היו מצויינים באחדות, כדכתיב (שמות יט, ב) ויחן שם ישראל, בלשון יחיד, ופירש רש"י שהיו כאיש אחד ובלב אחד.

ולבן תורה נקראת שלום כמאמר הכתוב (תהלים כט, יא) ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום (ועיין רש"י, ברכות ה, א ד"ה פדה בשלום), כי לזכות לתורת אמת ולהתגלות רוי התורה אי אפשר אלא על ידי אחדות ושלום, כי קוב"ה וישראל ואורייתא חד הוא (זוה"ק, פרשת אחרי, ח"ג דף עג, א). ונמצא שעל ידי השלום זוכים לפרנסה בבחינת זאת החיה, וכן זוכים לתורה שנאמר בה (דברים ד, מד) וזאת התורה אשר שם וגו', ובבחינת לא ניתנה תורה אלא לאוכלי מן (מדרש תנחומא, פרשת בשלח, אות כ), להיות נזונים משולחן המלך למעלה מן המזלות.

[מתוך ד"ק בעידן רעוא דרעוין
ש"ק פרשת שמיני תשנ"ז]

על אחדות גמורה כמו ספר תורה שאם נחסר בו אות אחת היא נפסלת, ולכן עליהם לחיות זה עם זה באהבה אחוה ורעות. וכאשר יתחזקו באחדות יתמשך עליהם זאת החיה אשר תאכלו וגו', היינו שפע גדול בפרנסה ובכל מילי דמיון. ונקט זאת החיה דייקא, שכאמור רומז על ב' דרכי ההנהגה, הן על פי טבע ב' כוכבי לכת והן על פי א"ת שהם אתון דאורייתא למעלה מהטבע, כי כאשר יש אחדות בישראל אין למזלות שום שליטה עליהם, וכל אדם יכול לזכות לפרנסה ולכל ההשפעות טובות, חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רוויחי לאין שיעור.

והסמיך לזה רבי שמעון בן יוחאי במדרש, עמד וימודד ארץ מרד הקב"ה את כל האומות ולא מצא אומה שהיא ראויה לקבל את התורה אלא ישראל, כי אצל אומות העולם לא שייך ענין האחדות וההשגה של התקשרות כאיש אחד בלב אחד כי הלא הם מעלמא דפרודא (זוה"ק, פרשת בהר, ח"ג

הגליון נדפס לזכות רפואתם והחלמתם השלימה של
הרה"ח ר' יצחק אייזיק מאיר בן לאה שליט"א זלמנוביץ
משמש בקודש אצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
והרה"ג רבי יחזקאל שרגא דוד בן ליבא פראדל שליט"א
היילפרין

דומו"צ בית מדרשנו ברמות, ומראשי ישיבה"ק לצעירים שפע חיים בירושלים
בבקשה מהציבור להמשיך ולעורר רחמי שמים שהשיי"ת יחזקם ויאמנם
בבריות גופא ונהורא מעליא בכל רמ"ח אבריהם ושס"ה גידיהם בתשח"י
והן א-ל כביר ולא ימאס בתפילת רבים

הר"ר יקותיאל יהודה ויינגרטן הי"ו

קרית צאנז, נתניה

בן הרה"ג ר' גדליה שליט"א, וחתן הרה"ח ר' אברהם דוד שכטר הי"ו
לזכות בתו תחי' שנולדה במזל טוב
יוכה לגדלה לבעל תורה לחופה ולמעש"ט, ולרוב נחת ואושר כה"י

*****

הר"ר אליהו זאב יאקאב הי"ו

קרית צאנז, נתניה

בן הרה"ח ר' דוד מאיר הי"ו, וחתן הרה"ח ר' בועז בדיחי הי"ו
לזכות בתו תחי' שנולדה במזל טוב
יוכה לגדלה לבעל תורה לחופה ולמעש"ט, ולרוב נחת ואושר כה"י

*****

הר"ר אלכסנדר משה יעקובוביץ הי"ו

בני ברק

בן הרה"ג ר' גדליה שליט"א, וחתן הרה"ח ר' מאיר גומבו הי"ו
לזכות בתו תחי' שנולדה במזל טוב
יוכה לגדלה לבעל תורה לחופה ולמעש"ט, ולרוב נחת ואושר כה"י

*****

הר"ר יוסף ישראל אברהם שמעון הי"ו

קרית צאנז, נתניה

בן הרה"ח ר' בר יוחאי הי"ו, וחתן הרה"ח ר' משה יצחק דויד הי"ו
לזכות בתו תחי' שנולדה במזל טוב
יוכה לגדלה לבעל תורה לחופה ולמעש"ט, ולרוב נחת ואושר כה"י

*****

לעילוי נשמת

האשה החשובה, אשת חיל עמרת בעלה, רבת פעלים לצדקה וחסד,
היתה דמות בהנחלת מסורת הליכות חיים מופלאות בתחומים רבים
מרת חנה ע"ה בת הרבני החסיד מוה"ר צבי סיגל ז"ל
אשת יבלחט"א הגה"ח מוה"ר מרדכי שבתי אייזנברגר שליט"א
ר"מ בקרית צאנז, נתניה

למלאת השנה לפטירתה, ביום כ"ח ניסן תשפ"ד

תנצב"ה

הונצחה ע"י המשפחה הנכבדה שליט"א

הרה"ח ר' חיים המרמן הי"ו

קריית צאנז, נתניה

לעילוי נשמות אביו ואמו החשובים

הרה"ח ר' יעקב ב"ר משה יוסף ז"ל **המרמן**

שהיה מקושר בלונ"פ לכ"ק מרן אדמו"ר זי"ע ונאמן ומסור למפעלות קדשו

נלב"ע ביום כ"ט ניסן תשס"ב

ומרת **בריינדל** ע"ה ב"ר חיים ז"ל

נלב"ע ביום י"ט שבט תשס"א

תנצב"ה

*****

משפחת בלומנטל החשובה הי"ו

לעילוי נשמות ההורים החשובים

הרה"ח ר' **אהרן דוד** ב"ר יהושע פאלק ז"ל **בלומנטל**

נלב"ע ביום ט"ז אלול תשנ"ח

ומרת **בלומא** ע"ה ב"ר ברוך ז"ל

נלב"ע ביום כ"ט ניסן תשס"ב

בנם החשוב הרה"ח ר' **ברוך** ב"ר אהרן דוד ז"ל

נלב"ע ביום ט"ז אלול תשס"ח

בנם החשוב הרה"ח ר' **יהושע פאלק** ב"ר אהרן דוד ז"ל

נלב"ע ביום כ"ד שבט תשמ"ז

תנצב"ה

*****

הרה"ח ר' חיים **זילברמן** הי"ו

צפת

ובניו החשובים שליט"א

לעילוי נשמת זוגתו-אימם החשובה

מרת **מרים** ע"ה ב"ר אהרן ז"ל

נלב"ע ביום ב' אייר תשס"ט

תנצב"ה

*****

לקיים רצון צדיק!

המעוניינים לתרום להדפסת גליונות הד"ת

לכבוד השמחה במעונם, או להנציח קרובים

נא יפנו מבעוד מועד בטלפון: 052-7140042

הרה"ח ר' **נפתלי הירצקא ווינברגר** הי"ד - קרית צאנז, נתניה
לזכות בתו תחי' לרגל שמחת **אירוסיה** במזל טוב
עב"ג המו"מ בתויר"ש הבה"ח מורינז **יעקב דוב בלומנטל** שיחי'
בן הרה"ח ר' **שמשון** הי"ד
יזכו להקים בית נאמן בישראל ויעלה זיווגם יפ"ה יפ"ה, ולרוב נחת ואושר כה"י
ולזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח החבר **שלמה בצלאל** שיחי'
שנבחן בהצלחה על שש מאות דפי גפ"ת בעל פה
ונתעטר בתואר "החבר"

יה"ר שיוזכה להמשיך ולהתעלות מעלה מעלה באהלה של תורה, מתוך רוב נחת ואושר כה"י

*****

הרה"ג ר' **יצחק שמואל שוורץ** שליט"א
רב ביהמ"ד חסדא, ראש כולל עמק התורה, ודומ"צ ביד"ץ זכרון מאיר, בני ברק
בן הגאון רבי חיים **יעקב מנחם זצ"ל**, דומ"צ קרית צאנז נתניה
וחתן הרה"ח ר' **אפרים זלמן בעק שליט"א**
לזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח החבר **נפתלי צבי** שיחי'
שנבחן בהצלחה על שש מאות דפי גפ"ת בעל פה
ונתעטר בתואר "החבר"

יה"ר שיוזכה להמשיך ולהתעלות מעלה מעלה באהלה של תורה, מתוך רוב נחת ואושר כה"י

*****

הרה"ח ר' **יעקב שטמר** הי"ד
אלעד

בן הרה"ח ר' **שלום** הי"ד, וחתן הרה"ח ר' **חנוך אבלס** הי"ד
לזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח החבר **מרדכי** שיחי'
שנבחן בהצלחה על שש מאות דפי גפ"ת בעל פה
ונתעטר בתואר "החבר"

יה"ר שיוזכה להמשיך ולהתעלות מעלה מעלה באהלה של תורה, מתוך רוב נחת ואושר כה"י

*****

הרה"ח ר' **יחיאל יהושע שמרלר** הי"ד
צפת

בן הרה"ח ר' **יצחק פסח** הי"ד, וחתן הרה"ח ר' **משה ברגר** הי"ד
לזכות בנו המו"מ בתויר"ש הבה"ח החבר **נחמן דוד** שיחי'
שנבחן בהצלחה על שש מאות דפי גפ"ת בעל פה
ונתעטר בתואר "החבר"

יה"ר שיוזכה להמשיך ולהתעלות מעלה מעלה באהלה של תורה, מתוך רוב נחת ואושר כה"י